

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 8. ledna 2025 o **odvolání obžalovaného jménem F.D., narozený XXXXX**, trvale bytem XXXXX, nyní ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX, a **poškozené nezletilé A.D., narozená XXXXX**, trvale bytem XXXXX, a **nezletilé poškozené S.D., narozené XXXXX**, trvale bytem XXXXX, obě zastoupené opatrovníkem JUDr. Marcelem Jurčagou, advokátem se sídlem Purkyňova 143/18, 682 01 Vyškov, proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově ze dne 29. 10. 2024, č.j. 2 T 131/2024-450,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného i poškozených **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný F.D. uznán vinným spácháním přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3, 4 trestního zákoníku a dále přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, kterých se měl dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustit tím, že

dne 7. 6. 2024 v 19:37 hodin řídil po předchozím požití alkoholických nápojů svoje osobní motorové vozidlo tovární značky Mazda 3, registrační značky XXXXX, po silnici č. II/430 ve směru od Rousínova na Vyškov, v blízkosti křížení s přivaděčem od dálnice D1 výrazným způsobem překročil maximální povolenou rychlost, která byla snížena místní úpravou na 60 km/h, kdy jel rychlostí 141,4 až 150,2 km/h, za křížovatkou pak v této extrémně vysoké rychlosti vlevo předjížděl přes protisměrný jízdní pruh určený k odbočení vlevo na dálnici (přes dvojitou souvislou středovou čáru) osobní motorové vozidlo tovární značky BMW X1, registrační značky XXXXX, přičemž nezvládl řízení vozidla, které při návratu do pravého jízdního pruhu před předjížděné vozidlo uvedl do smyku, tento nezvládl a přejel vlevo přes celou šířku pozemní komunikace a dále do silničního příkopu, kde narazil nejdříve do mírného travnatého příkopu a následně pravou zadní částí do vzrostlého stromu, od kterého se vozidlo v rotaci odrazilo na přilehlé pole, zde se převrátilo přes střechu, přičemž mimo vozidlo vypadly jeho dvě nezletilé děti jedoucí na zadních sedadlech, a to jeho syn F.D.ml., nar. XXXXX a jeho dcera D.D., nar. XXXXX, které nebyly za jízdy připoutány v zádržném systému ani připoutány bezpečnostním pásem,

čímž porušil ustanovení § 4 písm. a), c), § 5 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 1 písm. c) bod 1, § 17 odst. 5 písm. b), § 18 odst. 1, odst. 3, 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že na místě nehody se podrobil odbornému měření na alkohol přístrojem Dräger, v.č. ARNK 0450, kdy mu byla v 19:49 hodin z dechu naměřena hodnota odpovídající 1,25 g/kg alkoholu v krvi, při opakovaném odborném měření stejným přístrojem v 19:55 hodin mu byla z dechu naměřena hodnota odpovídající 1,57 g/kg alkoholu v krvi a při třetím odborném měření stejným přístrojem mu byla ve 20:01 hodin z dechu naměřena hodnota odpovídající 1,37 g/kg alkoholu v krvi, a když se po řádném poučení podrobil v Nemocnici Vyškov opakovanému odběru žilní krve, rozbořem vzorku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

odebraného v 20:45 hodin byla zjištěna hodnota 0,95 g/kg alkoholu v jeho krvi a rozbořem druhého vzorku krve odebraného v 21:15 hodin byla zjištěna hodnota 0,84 g/kg alkoholu v jeho krvi, což vylučovalo jeho schopnost bezpečně ovládat motorové vozidlo,

příčemž při dopravní nehodě jeho nezletilé děti F.D.ml. a [REDACTED] utrpěly smrtelná zranění, v obou případech bylo příčinou úmrtí polytrauma, tedy poranění několika pro život důležitých orgánů, v případě F. D. ml. to bylo především devastující poranění mozku, poranění plic a sleziny a v případě D.D. to bylo /anonymizováno/, a dále došlo k lehkému zranění spolujezdce na předním sedadle vozidla Mazda J.T., nar. XXXXX, který utrpěl lehké podvrtnutí krční páteře, zhmoždění měkkých tkání hlavy v oblasti temene, zhmoždění levého ramena, se kterým byl 2 dny hospitalizován v Nemocnici Vyškov a dále ošetření již nevyhledal.

2. Za tyto přečiny mu byl soudem I. stupně podle § 143 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 let a 2 měsíců, když pro výkon tohoto trestu byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému taktéž podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 8 let a 6 měsíců. Dále soud I. stupně rozhodl v adhezním řízení tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit majetkovou škodu Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra České republiky ve výši 8 120 Kč a dále podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit nemajetkovou újmu poškozeným nezletilým, a to A.D., narozené XXXXX, ve výši 1 733 640 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně od 31. 10. 2024 do zaplacení, a dále nezletilé S.D. narozené XXXXX, taktéž ve výši 1 733 640 Kč taktéž se stejným úrokem z prodlení. Dále soud I. stupně rozhodl tak, že podle § 229 odst. 2 trestního řádu se obě dvě nezletilé poškozené odkazují se zbytkem svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále ještě soud I. stupně rozhodl tak, že podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený J.T. odkazuje se svým nárokem na náhrady škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, které směřuje pouze do výroku o uloženém trestu. Obžalovaný v odvolání uvádí, že výrok o trestu napadeného rozsudku je nepřiměřeně přísný, neboť již samotná ztráta života jeho dvou malých dětí je pro něj fatálním trestem a naprostým potrestáním. Dále podotýká, že jeho trestem jsou postiženi další členové jeho rodiny, a to jeho partnerka, další dvě nezletilé děti a jeho matka, když o rodinu se staral jak finančně, tak po stránce citové a duchovní. Dále v odvolání poukazuje na to, že soud I. stupně při úvaze o druhu a výši trestu dostatečně nezohlednil veškeré polehčující okolnosti, které svědčily v jeho prospěch, a to zejména prohlášení viny před soudem, úplná lítost a kající doznání. Dále poukazuje na to, že soud I. stupně měl na jeho osobu pohlížet jako na osobu netrestanou, když předechozí odsouzení, které v rejstříku trestu má, tak jsou zahlazeny či osvědčeny. V závěru svého odvolání obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
4. Proti tomuto rozsudku podala odvolání i nezletilá poškozená A.D., narozená XXXXX, zastoupená opatrovníkem JUDr. Marcelem Jurčagou, advokátem, a to do výroku o náhradě nemajetkové škody. Opatrovník v odvolání cituje rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, a dále rozhodnutí Krajského soudu v Praze, sp. zn. 10 To 246/2022. Dále uvádí, že soud I. stupně neměl poškozené nezletilé přiznat náhradu nemajetkové újmy odpovídající toliko základní částce náhrady, tj. dvakrát dvacetinásobku průměrné hrubé měsíční mzdy, která byla pro rok 2023 stanovena částkou 43 341 Kč, nýbrž soud měl zohlednit výše náhrad, které byly poškozeným přiznány ve shora odkazovaných rozhodnutích. V případě poškozené nezletilé jménem A.D. by se mělo jednat o částku v celkové výši 2 400 000 Kč, tj. 2x 1 200 000 Kč, neboť tato poškozená je, narozdíl od druhé poškozené její sestry S., XXXXX dítětem, které je schopno si více uvědomit zásah do jejich práv a ztrátu svých sourozenců i reálně prožívat.

5. Proti rozsudku soudu I. stupně si podala odvolání taktéž poškozená nezletilá S.D., narozená XXXXX, zastoupena opatrovníkem JUDr. Marcellem Jurčagou, advokátem, když odvolání je téměř doslovně totožné s odvoláním poškozené nezletilé A.D.. Pouze se odlišuje v tom, že v případě poškozené nezletilé S. by soud měl přiznat nemajetkovou újmu v částce 2 000 000 Kč, tedy 2x 1 000 000 Kč, neboť tato poškozená je narozdíl od druhé poškozené její sestry A. několikaměsíčním dítětem, které objektivně není schopno si uvědomit zásah do jejich práv a ztrátu svých sourozenců i reálně prožívat.
6. Podaná odvolání, a to jak obžalovaného, tak nezletilých poškozených, byla podána včas oprávněnou osobou a obsahovala veškeré náležitosti odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu.
7. Krajský soud v Brně jako soud odvolací v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písmeno a) trestního řádu, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.
8. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav, o kterém nemá ani odvolací soud žádné pochybnosti. Provedené důkazy nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odvolací soud je toho názoru, že hodnocení důkazů, které učinil soud I. stupně, netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když se lze s takto provedeným hodnocením důkazů plně ztotožnit. Odvolací soud nezjistil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by soud I. stupně nevyhodnotil důkazy řádně a logicky. S ohledem na celkovou důkazní situaci lze výsledky provedeného dokazování a z něho vyvozené právní závěry považovat za zcela dostatečné a přesvědčivé učiněné v souladu se zákonem. Po přezkoumání věci odvolací soud uzavírá, že soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu, když skutkový děj byl zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu).
9. Krajský soud se se závěry okresního soudu plně ztotožňuje a na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.
10. Pokud obžalovaný ve svém odvolání namítá, že uložený trest odnětí svobody v trvání sedmi let a dvou měsíců je nepřiměřený, pak k tomuto se zcela přiléhavě a podrobně již vyjádřil soud I. stupně v odstavcích 9. až 13. odůvodnění rozsudku. Obžalovanému musel být ukládán trest dle § 143 odst. 4 trestního zákoníku, kde je stanovena sazba trestu odnětí svobody v rozmezí od 3 let do 10 let. Obžalovanému byl ukládán navíc trest nejenom za usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3, 4 trestního zákoníku, ale taktéž za úmyslný přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Je sice pravdou, že na straně obžalovaného jsou nějaké polehčující okolnosti, které i vzpomenul ve svém odůvodnění soud I. stupně, například to, že obžalovaný prohlásil svoji vinu, když však k tomuto odvolací soud musí konstatovat, že důkazní materiály založené ve spise jsou takového charakteru, že o vině obžalovaného by nebylo sebemenších pochyb ani v případě, že by svou vinu neprohlásil. K tomuto institutu, tedy jako k polehčující okolnosti, je třeba sice přihlédnout, nicméně není možné toto jeho doznání přeceňovat. Stejně tak jako soud I. stupně, tak i odvolací soud shledává na straně obžalovaného výrazné

přítěžující okolnosti, když obžalovaný způsobil smrt dvěma malým dětem. Další naprosto výraznou přítěžující okolností na straně obžalovaného je ta skutečnost, že řídil motorové vozidlo v úseku, kde byla upravena rychlost dopravní značkou na 60 km/hod., tak se řídil svým vozidlem rychlostí mezi 141 – 150 km/hod. Obžalovaný při této hazardní a naprosto riskantní jízdě předjížděl vozidlo přes dvě plné čáry do protisměru. Další výraznou přítěžující okolností na straně obžalovaného je ta skutečnost, že obžalovaný má v evidenční kartě řidiče celkem 5 záznamů, a to od 4. 8. 2022 dosud. Z těchto záznamů je zřejmé, že obžalovaný již byl postižen zákazem řízení motorových vozidel, když řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, dále byl obžalovaný již třikrát přestupkově postižen za to, že řídí automobil, který nesplňuje technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích a v neposlední řadě byl obžalovaný taktéž již postižen přestupkově za to, že vezl v automobilu malé dítě bez dětské autosedačky. Je zřejmé, že obžalovaný si z těchto přestupkových postižení nevzal vůbec žádné ponaučení a i v nyní projednávaném případě dvě velmi malé nezletilé děti ve věku 6 roků a 5 roků nevezl na zadním sedadle v autosedačce a dokonce nebyly ani připoutány a je vysoce pravděpodobné, že právě tento přístup obžalovaného ke svým dětem způsobil, že dopravní nehodu nepřežily. Obžalovaný navíc řídil automobil ve velmi vysoké rychlosti, když byl ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil tím, že požil alkoholické nápoje, když v jeho dechu těsně po dopravní nehodě bylo naměřeno přes 1,5 g/kg alkoholu. Souběh těchto dvou okolností, tedy požívání alkoholu před jízdou a jízda motorovým prostředkem v naprosto nepřiměřené rychlosti, je tou nejhorší variantou, jaká může při provozu na pozemních komunikacích být. Obžalovaný si snad ani vůbec neuvědomuje (ačkoli by měl), že způsobem své jízdy ohrožoval nejen osoby s ním jedoucí v automobilu, ale i ostatní účastníky silničního provozu. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se soudem I. stupně v tom, že následek jednání obžalovaného je vysoce závažný, když obžalovaný dvojnásobně zmařil lidský život, a to malých dětí. Pokud tedy soud I. stupně uložil obžalovanému v sazbě od tří let do deseti let za dva přechýny trest odnětí svobody v trvání sedmi let a dvou měsíců, pak tento trest je mírně nad polovinou zákonné trestní sazby a není důvodu ho považovat za trest nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu a odvolací soud tedy nemá důvodu do tohoto trestu zasahovat a snižovat ho dle požadavku odvolání obžalovaného. Soud I. stupně taktéž zcela správně uložil obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, když dle § 73 odst. 1 trestního zákoníku je pro tento druh trestu stanovena v zákoně sazba od jednoho roku do deseti let a vzhledem k velmi vysoké závažnosti jednání obžalovaného na úseku dopravy se i odvolací soud ztotožňuje s uloženým trestem ve výměře 8,5 roku. Jak už bylo shora uvedeno odvolacím soudem, je při ukládání tohoto trestu taktéž třeba přihlídnout k evidenční kartě řidiče, tedy k tomu, že obžalovaný je vysoce neukázněným řidičem.

11. Pokud se týká odvolání nezletilých poškozených prostřednictvím jejich opatrovníka, tak tyto se neztotožňují se soudem prvního stupně především v tom, že jim byla přiznána náhrada nemajetkové újmy v tzv. základní výši ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Soud I. stupně přiznal oběma nezletilým náhradu nemajetkové újmy vypočtenou dvacetinásobkem průměrné hrubé měsíční mzdy zaměstnanců v národním hospodářství v roce předcházejícím vzniku projednávané škody, kdy v roce 2023 byla tato průměrná mzda 43 341 Kč. Soud I. stupně tedy tuto částku vynásobil dvacetinásobkem a tím dospěl k částce 866 820 Kč jako základní částka za nemajetkovou újmu při úmrtí nejbližšího jednoho příbuzného. Jelikož každá z poškozených přišla o dva své sourozence, soud I. stupně tuto částku vynásobil dvěma a dospěl k částce 1 733 640 Kč. Odvolací soud po přezkoumání věci má za to, že není, co soudem I. stupně vytknout, pokud postupoval způsobem tak, jak uvádí v odůvodnění svého rozsudku a tento svůj postup zdůvodňuje v odstavcích 17. – 19. odůvodnění rozsudku. Odvolací soud se ale nemůže ztotožnit s tvrzením soudu I. stupně, že v daném případě byly pozůstalým poškozeným nezletilým způsobeny duševní útrapy, když zvláště u nezletilé S.D., narozené XXXXX, zcela evidentně žádné duševní útrapy vzniknout nemohly, jelikož tato v době úmrtí svých sourozenců neměla ještě ani tři měsíce a byla tedy kojencem a vůbec žádnou tragickou

okolnost v rodině nemohla registrovat. Odvolací soud podotýká, že v odvolání nezletilých poškozených, které za ně vypracoval opatrovník, nejsou uváděny žádné konkrétní okolnosti či skutečnosti, které by odůvodňovaly a přímo dokazovaly, jaký vztah byl mezi nezletilými sourozenci. V odvolání jsou pouze citace z jiných rozhodnutí s tím, že pouze na základě těchto rozhodnutí měl soud I. stupně rozhodnout tak, jako v předchozích jiných rozhodnutích jiných soudů. Soud však při rozhodování o výši nemajetkové újmy musí vycházet z naprosto konkrétní situace konkrétních osob a jejich rodinných vztahů. Odvolací soud má tedy za to, že ve věci nebyl proveden žádný důkaz, který by odůvodňoval modifikovat tzv. základní náhradu nemajetkové újmy za usmrcení nejbližšího příbuzného (sourozence) a tuto částku jakýmkoliv způsobem navyšovat. Správně soud I. stupně uvádí, že ještě bližší vztah než vztah sourozenecký, je vztah mezi rodičem a dítětem. Odvolací soud má tedy za to, že částka, kterou určil soud I. stupně, je naprosto dostatečná. Pokud tedy poškozené požadovaly částku vyšší, pak soud I. stupně zcela správně nezletilé poškozené podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal se zbytky jejich nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

12. Vzhledem k tomu, že odvolací soud neshledal v postupu a rozhodnutí soudu I. stupně žádné podstatné pochybení, byly odvolání jak obžalovaného, tak poškozených podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuty.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000,- Kč (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 8. 1. 2025

JUDr. Hana Kleinová v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
JUDr. Aleš Dufek v. r.